

Iubiți-vă așa cum v-am iubit Eu!

**Domnul nu obosește să ne cheme,
să ne caute, să ne atragă la El.**

ANUL XXIV NR. 11-12
Revistă lunară
editată de Episcopia
Romano-Catolică Timișoara

Adresa redacției:
Str. Traian Lalescu, nr. 34,
320050, Reșița
Tel. 0040-255-213.660
E-mail: redactiavcb2@yahoo.com

Nr. de aprobare: 510 / a 1994
ISSN 1454 – 1025

Director responsabil:
pr. Iosif-Csaba Pál

Tehnoredactare:
Bodnár Sándor

Redactori/Colaboratori:
Delia Orțan, Enikő Sipos,
Christine Surdu, Constanța Bugariu,
pr. Nikola Laus jr., Elena Ștefănescu,
Claudiu Călin, Irina Vastag,
Victoria Roșoagă, Erwin Josef Tjigla.

Difuzare și abonamente:
Anca Darida, Valerica Rebegilă,
Cecilia Borbely.

Imprimat la
Tipografia InterGraf – Reșița

Pentru abonamente
Plata abonamentului se poate efec-
tua prin mandat poștal pe adresa:

Pr. Váncsa Csaba
Parohia Romano-Catolică Fabric, TM II
Str. Ștefan cel Mare nr. 19
Timișoara 300102

un abonament pentru anul 2019 - **30 lei**

S.C. REMOTREFF S.R.L.
CABINET STOMATOLOGIC
Reșița, Bd. Republicii, bl. 9/II/4
Str. Progresului, bl. 2/V/8
Dr. TREFIL ANTONNIO REMMO
Mobil: 0722/428033

CABINET STOMATOLOGIC &
LABORATOR DENTAR
Reșița, Str. Laminoarelor nr. 50
Tel. 0255-210.804
OBTURAȚII ȘI LUCRĂRI
DIN COMPOZIT ȘI PORȚELAN

10

Adventul și Crăciunul în familie

Suntem familia Sabău, Marius și Lia. Suntem căsătoriți din 1999, avem nouă copii, doi în cer și 7 acasă, dintre care cel mai mic are trei ani și cel mai mare 18 ani. (...) În fiecare duminică, dar mai ales în Advent, ne rugăm laudele împreună cu copiii. Duminică dimineața ne adunăm toți în sufragerie, unde este o masă frumoasă, cu față de masă albă, cu o cruce și o lumânare...

20

Pelerinajul clerului și al persoanelor consacrate la Maria Radna

În data de 6 octombrie a avut loc și în acest an la Maria Radna pelerinajul clerului și al persoanelor consacrate la Sanctuarul marian, dar cu o deosebire față de anii precedenți. Deoarece de această dată au fost invitați și colaboratorii parohiilor și familiile pentru a sărbători împreună și pentru a se cunoaște între ei...

11

Templombúcsú a hit és összefogás szellemében

Msgr. Wonerth László kanonok bemutatta azt a kis vietnámi közösséget, amelynek tagjai a szabadfalui templomba járnak rendszeresen szentmisére, és ez alkalommal eljöttek Gyűlésszre is. A fiatal férfiakból álló csoport egy közeli vállalatnál kapott munkát, és bár saját anyanyelvükön kívül más nyelven nem beszélnek, vasárnaponként jelen vannak a szentmisén.

Ceea ce facem, facem cu pasiune !!!

Antares România este o fabrică de scaune cu standarde de înaltă calitate. Fabricăm și comercializăm scaune de conferință, vizitator, birou, săli de clasă și amfiteatre.

Oferim scaune pentru orice spațiu: biserici, săli de cateheză, săli comunitare, săli de mese, birouri, sau pentru diverse instituții culturale, amfiteatre. Cooperarea noastră cu instituții religioase și școli constituie o legătură de mare tradiție.

Aplicăm produselor noastre cele mai importante principii ale ergonomiei, respectând mediul înconjurător, prin utilizarea materialelor ecologice cu impact redus asupra mediului.

Pentru mai multe informații și detalii ne puteți contacta la angela@scaune.ro sau să ne sunați la 0740007499.

Invitație la reconciliere

În cadrul ritualului Botezului, preotul îi oferă celui botezat o haină albă, ca simbol al renașterii și al purificării sufletului. Botezul îl reînnoiește și îl purifică pe om, dar nu suprimă fragilitatea firii umane și înclinația sa spre rău. Pe haina albă a sufletului, apar zilnic pete mai mici sau mai mari. Prin sacramentul Pocăinței sau, altfel spus, prin spovadă se înfăptuiește iarăși purificarea sufletească. Acest sacrament face parte, împreună cu Ungerea bolnavilor, din ansamblul sacramentelor de vindecare. Prin ele, Cristos, medicul sufletului și al trupului, vindecă și întărește.

Gestionarea corectă a păcatului și a sentimentului de vinovăție constituie o sarcină spirituală majoră. Nu există om care să nu fi experimentat conflictul sufletesc care rezultă din posibilitățile pierdute, din lipsa de iubire, din cuvintele și faptele greșite. Este ca și o umbră care ne însoțește toată viața. Totuși, în fiecare om există dorința de a fi bun și de a trăi drept. Ar dori să i se dea posibilitatea unui nou început, atunci când a greșit în anumite decizii mai mici sau mai mari ale vieții.

Conform mărturiei evangheliilor, Isus i-a invitat pe oameni să urmeze calea eliberării de păcate. Se apleca cu o iubire deosebită spre oamenii care tânjeau după o viață nouă, cărora le oferea milostivirea lui Dumnezeu și posibilitatea unui nou început.

Dușmanii lui au dezavuat și acest comportament, numindu-l prietenul păcătoșilor (cf. Mt 9,11-13). Lui Isus nu i-a păsat deloc de ei. El vorbea despre milostivirea Tatălui care își așteaptă toți copiii să vină acasă (cf. Lc 15,11 ff.), fiind asemenea păstorului care pleacă după oaia sa pierdută, sau precum femeia care își mătură casa pentru o drahmă (monedă) pierdută (cf. Lc 15,1-10). Pentru Dumnezeu, toți oamenii sunt importanți. Oricine ar fi, cât timp trăiește, nu este pierdut pentru totdeauna.

Isus nu nega gravitatea păcatului. Nu i-a spus vameșului Levi că

nu contează prea mult că a înșelat, ci l-a chemat la o nouă viață, ba chiar l-a primit în rândul discipolilor. „Urmează-mă!” – i-a spus (Mt 9,9). Nu a negat nici greșeala femeii prinse în adulter, dar își manifestă dezacordul prin tăcere, opunându-se lapidării care ar fi lipsit-o pe această femeie de posibilitatea unui nou început. El i-a spus: „Nici eu nu te condamn; mergi, de acum să nu mai păcătuiești!” (In 8,11). El și-a manifestat puterea de a ierta păcatele: „Dar ca să știți că Fiul Omului are puterea de a ierta păcatele pe pământ” (Mt 9,6).

Modul corect de a scăpa de păcat este acesta: să avem curajul să ne confruntăm cu părțile întunecate ale vieții noastre, să îndrăznim să recunoaștem, să dorim să începem o viață nouă, și să acceptăm că Dumnezeu are cu adevărat puterea de a ne elibera.

Pr. Zsolt Szilvagy

„De când nu v-ați spovedit?”

Cateheză a Papei Francisc despre Taina Spovezii

Prin sacramentele inițierii creștine, Botezul, Mirul și Euharistia, omul primește viața cea nouă în Cristos. Or, toți știm asta, noi purtăm această viață „în vase de lut” (2Cor 4,7), suntem încă supuși ispitei, suferinței, morții și, din cauza păcatului, chiar putem pierde viața cea nouă. Pentru aceasta, Domnul Isus a voit ca Biserica să continue opera sa de mântuire și față de propriile mădulare, îndeosebi cu sacramentul Reconcilierii și cel al Ungerii Bolnavilor, care pot să fie unite sub numele de „sacramente de vindecare”. Sacramentul Reconcilierii este un sacrament de vindecare. Când eu merg ca să mă spovedesc este pentru a mă vindeca, a-mi vindeca sufletul, a-mi vindeca inima și ceva ce am făcut care nu merge. (...)

1. Sacramentul Pocăinței și al Reconcilierii provine direct din misterul pascal. De fapt, chiar în seara de Paști, Domnul a apărut discipolilor, închiși în cenacol, și, după ce le-a adresat salutul „Pace vouă!”, a suflat asupra lor și a spus: „Primiți pe Duhul Sfânt! Căroră le veți ierta păcatele, vor fi iertate; căroră le veți ține, vor fi ținute” (In 20,21-23). Acest pas ne dezvăluie cea mai profundă dinamică ce este conținută în acest sacrament. Înainte de toate, faptul că iertarea păcatelor noastre nu este ceva ce ne putem da noi. (...) Iertarea se cere, se cere altuia și la Spovadă cerem iertare lui Isus. (...) În al doilea rând, ne amintește că numai dacă ne lăsăm reconciliați în Domnul Isus cu Tatăl și cu frații, putem să fim cu adevărat în pace. (...)

2. În timp, celebrarea acestui sacrament a trecut de la o formă publică - pentru că la început se făcea în mod public - la cea personală, la forma rezervată a Spovezii. Însă acest lucru nu trebuie să ne facă să pierdem matricea eclezială, care constituie contextul vital. De fapt, comunitatea creștină este locul în care se face prezent Duhul, care reînnoiește inimile în iubirea lui Dumnezeu și face din toți frații un singur lucru, în Cristos Isus. Iată, deci, pentru ce (...) este necesar să mărturisim cu umilință și cu încredere propriile păcate slujitorului Bisericii. În celebrarea acestui sacrament, preotul nu-l reprezintă numai pe Dumnezeu, ci toată comunitatea, care se recunoaște în fragilitatea fiecărui membru al

său, care ascultă emoționată căința sa, care se reconciliază cu el, care-l încurajează și-l însoțește pe drumul de convertire și de maturizare umană și creștină. (...) „Dar părinte, îmi este rușine...”. (...) Însă și rușinea face bine, pentru că ne face mai umili, iar preotul primește cu iubire și cu duioșie această mărturisire și în numele lui Dumnezeu iartă. Și din punct de vedere uman, pentru a se descărca, este bine de vorbit cu fratele și de spus preotului aceste lucruri, care sunt atât de grele în inima mea. (...) Când cineva stă la rând pentru a se spovedi, simte toate aceste lucruri, chiar și rușinea, dar apoi când se termină Spovada iese liber, mare, frumos, iertat, alb, fericit. Aceasta este frumusețea Spovezii! Eu aș vrea să vă întreb - dar să nu spuneți cu glas tare, fiecare să-și răspundă în inima sa: când te-ai spovedit ultima dată? Fiecare să se gândească... Sunt două zile, două săptămâni, doi ani, douăzeci de ani, patruzeci de ani? Fiecare să calculeze, dar fiecare să-și spună: când m-am spovedit ultima dată? Și dacă a trecut mult timp, nu mai pierde nici o zi, du-te, căci preotul va fi bun. Isus este acolo și Isus este mai bun decât preoții, Isus te primește, te primește cu atâta iubire. Fii curajos și mergi la Spovadă!

3. Dragi prieteni, a celebra sacramentul Reconcilierii înseamnă a fi cuprinși într-o îmbrățișare caldă: este îmbrățișarea milostivirii infinite a Tatălui. Ne amintim de acea frumoasă, frumoasă parabolă a fiului care a plecat de acasă cu banii de pe moștenire; a irosit toți banii și apoi, când nu mai avea nimic, a decis să se întoarcă acasă, nu ca fiu, ci ca servitor. Multă vină avea în inima sa și multă rușine. Surpriza a fost că atunci când a început să vorbească, să ceară iertare, tatăl nu l-a lăsat să vorbească, l-a îmbrățișat, l-a sărutat și a făcut sărbătoare. Dar eu vă spun: de fiecare dată când noi ne spovedim, Dumnezeu ne îmbrățișează, Dumnezeu face sărbătoare!

Francisc

Traducere de pr. Mihai Pătrașcu,
sursa: e-communio.ro

Sfânta Spovadă sau taina iubirii milostive a lui Dumnezeu

Dumnezeu, Creatorul și Părintele nostru, ne-a dăruit sfintele sacramente pentru a ne permite fiecăruia dintre noi să avem acces direct la El, la harurile Sale și pentru a păstra un contact viu cu Domnul de-a lungul timpului și al existenței noastre pe acest pământ. (...)

Bucuria prezenței Domnului în noi o resimțim mai ales atunci când ne împăcăm cu Tatăl în sfântul Sacrament al Pocăinței. Încă de la început, de când ne-a creat, Domnul ne-a acceptat cu toate limitele, defectele și falimentele noastre. Conștient că nu vom fi mereu impecabili, Dumnezeu ne cere doar să avem umilința de a reîncepe mereu; să credem în milostivirea Sa care nu are limite; să nu obosim în a-I cere iertare și a ne întoarce la El. Căci mai mult decât la rezultate, Domnul privește la atitudinea noastră de smerenie, la căința din suflet și la dorințele cele mai profunde ale inimii noastre. (...)

Dar putem recunoaște că nu de puține ori ne este greu să căutăm împăcarea cu Dumnezeu. Poate din cauza faptului că ne-am obișnuit prea mult cu păcatul în viața noastră și nu vrem să renunțăm la el, căci ne e mai co-

mod așa. Sau poate pentru că ne este prea greu și umilitor să ne smerim în fața Domnului. Ne e greu să mai tremăm în noi spiritul de adevărată pocăință. Ori probabil din cauza atâtor atracții lumești și ideologii moderne de care ne sunt mintea și inima încărcate și corupte și în care cuvântul lui Dumnezeu nu-și mai face loc. Și totuși! Domnul nu obosește să ne cheme, să ne caute, să ne atragă la El. Și oricât ne-am amăgi, știm în adâncul nostru câtă nevoie are sufletul uman de reconciliere, de eliberare, de pace, de iertare, de bucurie curată... Să ne gândim doar cum ne simțim atunci când avem o ceartă sau un conflict cu cineva apropiat. Suntem cuprinși de tristețe, de neliniște, de remușcări. Și până nu trecem pragul mândriei, până nu facem un pas concret spre împăcare, nu vom redobândi pacea și bucuria. De aceea, din acest punct de vedere, reconcilierea cu Domnul implică și reconcilierea cu aproapele. Este imposibil ca un suflet închis, rece, care nu iartă și care nu iubește, să se apropie de Dumnezeu. El, cel veșnic milostiv, caută suflete milostive. Mult ni se iartă, dacă iubim mult... Deschizând ușa confesionalului, noi căutăm de fapt să deschidem ușa

inimii noastre și să ne lăsăm descoperiți de Mântuitor așa cum suntem, cu păcate diverse, mici sau mari, cu slăbiciuni și greșeli, cu patimi mai vechi sau mai noi. (...) El nu ne judecă, nu ne umilește, ci dimpotrivă: așteaptă să ne ofere iertarea Sa eliberatoare, la fel precum Tatăl îl aștepta pe fiul risipitor: răbdător, cu brațele mereu deschise, cu inima iubitoare și pregătit să facă o sărbătoare din convertirea fiului.

În sf. spovadă se realizează întâlnirea dintre harul lui Dumnezeu și slăbiciunea noastră; aici dialogul nostru cu Tatăl devine real, sincer, dar în același timp purificator. (...) Când noi Îi declarăm vina noastră, Părintele nostru ceresc o anulează prin iubire; când noi Îi prezentăm grelele păcate, El le șterge pe deplin ca odioară pe cruce; când noi ne simțim slabi, mici și nevrednici, El ne ridică la demnitatea de copii ai cerului și revărsă din abundență în noi harul sfânt și binecuvântarea pe care nici un alt lucru nu o poate egala.

Așadar, oricât de tulburi ar fi vremurile în care trăim, oricât de confuze și păcătoase ar fi tendințele moderne care au ajuns să facă din păcat un subiect tabu, oricât de mult ne-am abate chiar noi creștinii uneori de la calea Domnului, să nu stingem în noi dorința de Dumnezeu și să nu încetăm să-L căutăm pe Mântuitorul nostru în sf. spovadă! (...) De aceea, rugăciunea noastră să fie mereu aceasta: **„Curățește-mă cu isop și voi fi curat; spală-mă și voi fi mai alb decât zăpada... Întoarce-Ți privirea de la păcatele mele, șterge toate nelegiuirile mele! Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic!”** (Ps 51,7,9-10)

Papa Francisc: Sinodul a fost un cules bun și promite vin bun

„Un cules bun” ce „promite vin bun”, a spus Papa Francisc despre Sinodul Episcopilor ce a început pe 3 octombrie și s-a terminat în 28 octombrie, cu Liturgia prezidată de el în Bazilica San Pietro. Sinodul a fost dedicat tinerilor, credinței și discernământului vocațional. Pontiful s-a întâlnit cu credincioșii pentru rugăciunea „Îngerul Domnului”. Redăm fragmente din alocuțiunea Sfântului Părinte cu această ocazie:

Astăzi, în Bazilica San Pietro am celebrat Liturgia de încheiere a Adunării Sinodului Episcopilor dedicată tinerilor. Prima lectură, din profetul Ieremia (31,7-9), era în mod deosebit în ton cu acest moment, pentru că este un cuvânt *de speranță* pe care Dumnezeu îl dă poporului Său. Un cuvânt de mângâiere, întemeiat pe faptul că *Dumnezeu este Tată pentru poporul Său*, îl iubește și îl îngrijește ca pe un fiu (cf. v. 9); îi deschide în față un orizont de viitor, un drum practicabil pe care vor putea merge și „orbii, șchiopii, femeia însărcinată și cea care naște” (v. 8), adică persoanele aflate în dificultate. Pentru că speranța lui Dumnezeu nu este un miraj, ca anumite publicități unde toți sunt sănătoși și frumoși, ci este o promisiune pentru oamenii reali, cu calități și defecte, potențialități și fragilități, ca noi toți: speranța lui Dumnezeu este o promisiune pentru oameni ca noi.

Acest Cuvânt al lui Dumnezeu exprimă bine experiența pe care am trăit-o în săptămânile Sinodului: a fost un timp *de mângâiere și de speranță*. A fost înainte de toate

ca moment de ascultare: de fapt, a asculta cere timp, atenție, deschidere a minții și a inimii. Însă această angajare se transforma în fiecare zi în mângâiere, mai ales pentru că aveam în mijlocul nostru prezența vie și stimulată a tinerilor, cu istoriile lor și contribuțiile lor. Prin mărturiile Părinților sinodali, realitatea multiformă a noilor generații a intrat în Sinod, ca să spunem așa, din toate părțile: din fiecare continent și din atâtea diferite situații umane și sociale.

Cu această atitudine fundamentală de ascultare, am încercat să citim realitatea, să percepem semnele acestor timpuri ale noastre. Un *discernământ comunitar*, făcut în lumina Cuvântului lui Dumnezeu și a Duhului Sfânt. (...) Astfel, în aceste zile, ne-am confruntat despre modul în care să mergem împreună prin atâtea provocări, cum ar fi lumea digitală, fenomenul migrațiilor, sensul trupului și al sexualității, drama războaielor și a violenței.

Roadele acestei munci deja „fermentează”, așa cum face mustul în căzi după cules. Sinodul dedicat

tinerilor a fost un cules bun și promite vin bun. Dar așa vrea să spun că primul rod al acestei adunări sinodale ar trebui să fie tocmai în exemplul unei metode care s-a încercat să se urmeze, încă din faza pregătitoare. Un *stil sinodal* care nu are ca obiectiv principal redactarea unui document, care este și el prețios și util. Însă mai mult decât documentul este important ca să se răspândească un mod de a fi și de a lucra împreună, tineri și bătrâni, în ascultare și în discernământ, pentru a ajunge la alegeri pastorale care să răspundă realității.

Să invocăm pentru aceasta mijlocul Fecioarei Maria. Ei, care este Maica Bisericii, să îi încredințăm mulțumirea adusă lui Dumnezeu pentru darul acestei adunări sinodale. Și ea să ne ajute acum să ducem înainte ceea ce am experimentat, fără frică, în viața obișnuită a comunităților. Duhul Sfânt, cu fantazia Sa înțeleaptă, să facă să crească roadele muncii noastre, pentru a continua să mergem împreună cu tinerii din lumea întreagă.

catholica.ro;
trad.: pr. Mihai Pătrașcu

Papa Francisc le-a cerut tinerilor iertare în numele tuturor adulților

În predica sa de la Liturgia de încheiere a Sinodului Episcopilor despre tineri, celebrată duminică, 28 octombrie 2018, în Bazilica San Pietro, Papa Francisc le-a cerut tinerilor iertare în numele tuturor adulților: „Aș dori să le spun tinerilor, în numele nostru, al tuturor adulților: iertați-ne dacă adesea nu v-am ascultat, dacă, în loc să vă deschidem inimile, v-am umplut urechile”. „Ca Biserică a lui Cristos, dorim să vă ascultăm cu iubire, fiind siguri de două lucruri: că viețile voastre sunt prețioase în ochii lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu este tânăr și îi iubește pe tineri, și că viețile voastre sunt prețioase și în ochii noștri, și într-adevăr necesare pentru a merge înainte”, a continuat el.

Sfântul Părinte a subliniat adesea importanța ascultării, de-a lungul întâlnirii de aproape o lună a 266 de Episcopi. Primul capitol al documentului final al Sinodului, publicat sâmbătă, 27 octombrie, este intitulat „O Biserică în ascultare”. Tinerii „exprimă dorința de a fi auziți, recunoscuți, însoțiți”,

se arată acolo. Ascultarea este „primul pas pentru a ajuta drumul credinței”, a spus Papa Francisc în predica sa de duminică. „Este apostolatul urechii: a asculta, înainte de a vorbi”. Reflectând asupra Evangheliei de la Marcu despre Isus vindecându-l pe orbii Bartimeu, Papa a spus: „Isus ascultă strigătul său. Și când îl întâlnește, îl lasă să vorbească... Isus nu este grăbit, dă timp ascultării”.

Un al doilea pas pentru a însoți drumul de credință, indicat de Papa, este „a deveni aproapele”. „Să-l privim pe Isus, care nu delegă pe cineva din ‘marea mulțime’ care îl urma, ci îl întâlnește pe Bartimeu personal. Îi spune: ‘Ce vrei să fac pentru tine?’... A deveni aproapele înseamnă a duce noutatea lui Dumnezeu în viața fratelui, este antidotul împotriva ispitei rețetelor pregătite. Să ne întrebăm dacă suntem creștini capabili să devenim aproapele, să ieșim din cercurile noastre pentru a-i îmbrățișa pe cei care ‘nu sunt dintre ai noștri’ și pe care Dumnezeu îi caută cu ardoare... Să recunoaștem că Domnul și-a murdărit

măinile pentru fiecare dintre noi, și privind crucea să pornim din nou de acolo, de la a ne aminti că Dumnezeu a devenit aproapele meu în păcat și în moarte.”

Al treilea pas este „a mărturisi”. „Să îi privim pe discipolii care îl cheamă pe Bartimeu: nu merg la el, care cerșea, cu un bănuț mângâietor sau să dea sfaturi; merg în numele lui Isus. De fapt, îi adresează numai trei cuvinte, toate despre Isus: ‘Curaj! Ridică-te! Te cheamă!’”. Numai Isus în restul Evangheliei spune Curaj!, pentru că numai El învie inima. Numai Isus în Evanghelie spune Ridică-te!, pentru a vindeca spiritul și trupul. Numai Isus cheamă, schimbând viața celui care îl urmează, repunând în picioare pe cel care a căzut la pământ, aducând lumina lui Dumnezeu în întunericul vieții.”

„Atâția copii, atâția tineri, ca Bartimeu caută o lumină în viață. Caută iubire adevărată”, a reflectat Pontiful. „Și ca Bartimeu, care în pofida mulțimii mari îl invocă numai pe Isus, tot așa și ei invocă viață, însă adesea găsesc numai promisiuni false și puțini care să se intereseze cu adevărat de ei”. I-a încurajat pe catolici să îi caute pe alții cu mesajul iubirii lui Dumnezeu. „Nu este creștinește a aștepta ca frații care caută să bată la ușile noastre; va trebui să mergem la ei, nu ducându-ne pe noi înșine, ci pe Isus. El ne trimite, ca discipoli ai Săi, să încurajăm și să ridicăm în numele Său. Ne trimite să spunem fiecăruia: ‘Dumnezeu îți cere să te lași iubit de El’”.

catholica.ro

Tânăr în Jubilate

Grupul Jubilate este un grup de tineret catolic din Timișoara. Înființat în toamna anului 2008, grupul Jubilate împlinește anul acesta 10 ani de activitate, din acest grup făcând parte mai multe generații de tineri care au rămas cu amintiri foarte frumoase și cu experiențe de neuitat în acest grup. Ei admit, fără vreo urmă de îndoială, că Jubilate a rămas o familie în care se vor simți tot timpul bineveniți.

Tinerii sunt profund recunoscători conducătorilor spirituali ai acestui grup care au purtat această muncă, deloc ușoară, dar cu multe bucurii, de a coordona activitatea pastorală și spirituală a acestei familii: Sr. Mariana Muțiu, Pr. Szilvagy Zsolt, Pr. Kocsik Zoltan, Pr. Bene Tamas, Pr. Szabo Tiberiu, Sr. Erika Maria, dar și clericilor și persoanelor consacrate din Dieceza de Timișoara.

În acest an, grupul Jubilate și-a propus să facă ceva mai mult decât îmbogățirea spirituală a tinerilor, și anume, un proiect caritabil adresat copiilor. Acest proiect dorește să aducă un zâmbet pe fețele și în inimile copiilor. În diferitele lor întâlniri vor fi foarte activi în confecționarea de diferite ornamente pentru Advent și la pregătirea unei surprize care va avea un efect major asupra copiilor nevoiași din Timișoara.

„Bucuria care se simte în mod profund la Întâlnirile Mondiale sau Naționale pentru tineri, trebuie să persiste și acasă, în parohie, acolo unde, de obicei, nu sunt foarte mulți tineri. Jubilate mă ajută să răspândesc bucuria faptului că sunt creștin catolic, tuturor persoanelor care sunt în jurul meu.” (Adi)

„Până acum nu am simțit cu adevărat că am o familie, așa cum simt

acum în grupul Jubilate. Sprijinul pe care îl oferă acest grup simt că îl pot împărtăși și celorlalți care simt nevoia să își găsească un sprijin sau nu își găsesc liniștea sufletească. În fiecare zi îmi doresc să treacă timpul și să mă pot întâlni iarăși cu familia mea, adică grupul Jubilate”. (Edy)

4 megtenendő lépés egy jó gyónásért.
Felkészítés a szent gyónásra.

Első lépés a felkészülésre: komoly elhatározás, meg akarok gyónni.

A második lépés: lelkiismeretvizsgálat – mivel bántottam meg a Jóistent.

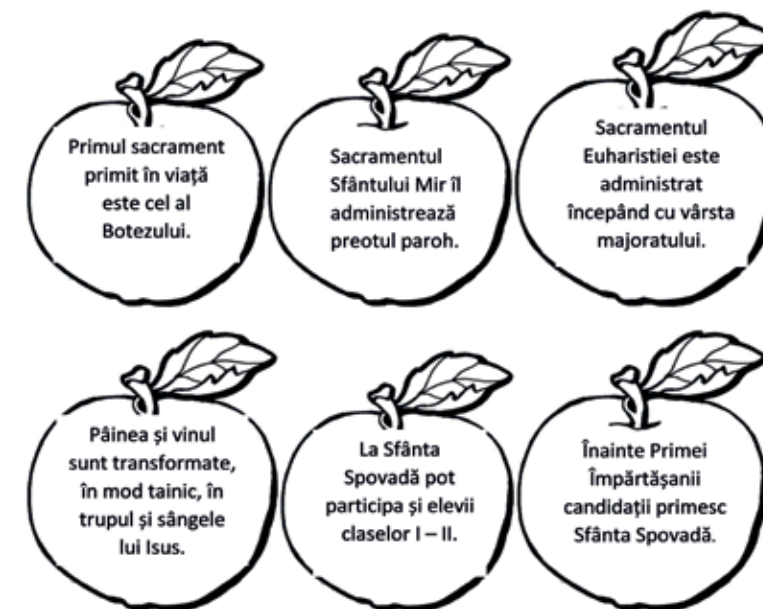
A harmadik lépés: lelkiismeret vizsgálat, szembenézek gyengeségeimmel, mivel bántottam meg másokat.

Negyedik lépés: a Szent Gyónás napja – a bűnök megvallása. Örülök, hogy mindent elmondhatok a Jóistennek és meg vagyok győződve, hogy Ő meghallgat és megbocsájt.

Jó ha gyónás előtt, és gyónás után szembenézek önmagammal.

Ne feledjük: a gyóntató pap tanácsot ad, nem kacag ki, nem szid, nem mondja tovább.

Seara în care Moș Nicolae trece pe la copiii cuminiți se apropie cu pași repezi. Așa că, în mod tradițional, ne pregătim ghetuțele și sufletele ca să-l primim și noi, la fel ca înaintașii noștri. Citim nenumăratele legende legate de imensa lui bunătate și înțelegeră a celor din jur. Vă amintiți de legenda cu merele? Iată câteva mere ce conțin afirmații despre Sacramente. Colorează doar merele al căror conținut este corect.

Warum hat der Adventskranz vier Kerzen?

„Du, Maria, weißt du, warum der Adventskranz vier Kerzen hat?“, fragt der kleine Paul, der ab dem Herbst schon in die 1.Klasse geht. (...) „Mit den Kerzen ist es so: jeden Adventssonntag wird um eine Kerze mehr angezündet, bis am 4.Advent alle vier Kerzen brennen“, erklärt Maria. „Das weiß ich doch! Je größer das Licht der Kerzen größer ist, um so näher rückt die Geburt Jesu!“ (...), überlegt Paul, „aber warum gerade vier Kerzen? Warum nicht drei – das wäre die Dreieinigkeit, zum Beispiel?“ „Nun ja, du hast Recht! Es waren nicht vom Anfang an nur 4 Kerzen, sondern mehrere. Übrigens – wusstest du, dass der Kranz im 19. Jahrhundert zum ersten Mal von Johann Hinrich Wichern aus Hamburg erfunden wurde?“ „Nein“, erwiderte Paul. „Ja, nur damals hat er den

Kranz aus Holz gemacht und sich mehrere Kerzen ausgedacht: für jeden Tag, vom 1.Advent bis zur Geburt Christi. Zähl mal nach, wie viele Kerzen das waren!“ „Ja, aber nun sind es doch 4 Kerzen!“ „Richtig! Und diese haben eine bestimmte Bedeutung“, antwortet Maria, „Schau, ich mache dir eine Kurzfassung: erstens: die Kerze der Prophezeiung - Symbol für die Ankunft Christi; zweitens: die Kerze des Friedens - Symbol für die Geburt Jesu; drittens: die Kerze der Freude - Symbol für die Herzlichkeit; viertens: die Kerze der Liebe - Symbol für die Liebe Gottes und für seinen einzigen Sohn“. „Alles klar! Nun habe ich eine letzte Frage: wie bereitest du dich in dieser adventlichen Zeit für Weihnachten vor?“ „Ich wusste, dass die Frage kommen würde. Nun, ich möchte an vielen Rorate-Messen teilnehmen und in dieser Gnadenzeit unbedingt beichten ...“, antwortet Maria nachdenklich. „Wenn ich groß bin, gehe auch ich zur Beichte!“, sagt Paul entschlossen. Versäumt nicht die Beichte in der Adventzeit!

Adventul și Crăciunul în familie

Suntem familia Sabău, Marius și Lia. Suntem căsătoriți din 1999, avem nouă copii, doi în cer și 7 acasă, dintre care cel mai mic are trei ani și cel mai mare 18 ani. (...)

Cum ne pregătim de Crăciun?

Înainte de a începe Adventul cumpărăm, sau confecționăm o coroniță de Advent.

În fiecare duminică, dar mai ales în Advent, ne rugăm laudele împreună cu copiii. Duminică dimineața ne adunăm toți în sufragerie, unde este o masă frumoasă, cu față de masă albă, cu o cruce și o lumânare, care arde, cu un buchet frumos de flori. Pe masă punem Biblia și Breviarul. Psalmii îi cântăm împreună cu copiii cu chitară, cu tamburină, cu fluier, fiecare cu ce se pricepe. Citim evanghelia, după care urmează un ecou la cuvântul care s-a citit. Fiecare copil în parte spune ce crede el că Dumnezeu vrea să-i spună prin cuvântul auzit, ce înțelege el, unde vede el că acel cuvânt s-a împlinit în viața lui în săptămâna care a trecut, care este legătura dintre acel cuvânt și viața lui. Este și momentul în care ei pot spune, dacă în săptămâna care a trecut au făcut ceva, ce nu a fost bine, dar ce nu ne-au spus încă nouă, părinților. Pot să spună orice lucru fără a fi pedepsiți. Pot să spună și ce nu le-a plăcut, sau dacă sunt supărați, chiar și între ei. Atunci este momentul să facem pace.

După aceasta, Marius explică cuvântul și urmează rugăciunile individuale. Spunem Tatăl nostru, urmează sărutul păcii și la sfârșit

binecuvântarea, pe care tatăl o dă fiecărui copil în parte. Mergem la liturghie și când venim acasă este masa de prânz, care este foarte importantă duminică. Masa este festivă și întotdeauna o luăm împreună.

Ultima duminică din Advent începem să pregătim ieslea. Avem o casă mare în care așezăm ieslea, păstori, o căsuță mai mică în care sunt animalele și unii dintre păstori și facem și orașul Betleem din niște căsuțe. Este un ansamblu suficient de mare, încât să sară în ochi și să-i oblige pe cei mici să pună întrebări. De ce este asta aici? De ce punem căsuțe? Ce este cu păstori? Îi pregătim pe cei mici pentru a ști ce sărbătorim de Crăciun, că nu este vorba de Moș Crăciun, ci Nașterea lui Isus. Cei mari deja știu acest lucru. Când facem ieslea, sunt și cei trei magi, pe care îi punem undeva prin casă, mai departe, în trei locuri diferite, fiindcă ei vin din trei direcții diferite. În fiecare zi se apropie câte puțin de iesle. Important pentru noi este să nu fie numai frumos, ci să se facă totul și în mod catehetic. Copiii să știe ce se întâmplă, cine au fost Iosif, Maria, etc. În data de 24 decembrie, în ajunul Crăciunului, când mergem la liturghie, în staul este numai Iosif și Maria, când ne întoarcem atunci apare și pruncul Isus și îngerul.

De Crăciun, copiii de la noi nu

primesc cadouri. Nu avem nebunia să cumpărăm cadouri. Sunt rude, cunoștințe care le aduc cadouri suficiente. Însă frații între ei, dacă au primit ceva în ultimele luni și cred că unui frate, unei surori i se potrivește acel lucru mai bine, atunci îl împachetează frumos și îl pun sub brad.

În noaptea de Crăciun dormim cel mai puțin, fiindcă mergem cu copiii să ducem vestea cea bună. Mergem la cei pe care îi cunoaștem și care ne așteaptă. Colindăm până spre dimineață, până când copiii rezistă.

La noi este un obicei și cu regii magi. Copiii trebuie să se pregătească din Advent. Trebuie să le scrie celor trei magi o scrisoare, în care sunt câteva puncte bine stabilite. Trebuie să scrie un eveniment din anul care a trecut, în care ei au văzut cum Dumnezeu a intervenit în viața lor și i-a ajutat. Trebuie să ceară de la magi un har, ce cred ei, că este important pentru viața lor în anul care vine. Și trebuie să scrie un lucru, un cadou pe care și-l doresc. În 6 ianuarie, când vin regii magi, scrisorile se citesc și aduc un mic cadou simbolic, bombonele, etc. De multe ori suntem impresionați de ce scriu copiii noștri. Lumea copiilor este foarte simplă, putem multe învăța de la ei.

Dorim tuturor familiilor un Advent și Crăciun binecuvântat!

Fam. Sabău

Templombúcsú a hit és az összefogás szellemében

A Temesvári Egyházmegye felosztását tekintve a Temesvártól mintegy 30 kilométerre fekvő Gyűlvész jelenleg a szabadfalui plébánia filiája. Az egyházközség mindössze 23 tagból áll, ennyien szerepelnek az egyházi anyakönyvekben, közülük 18-an vesznek részt állandó jelleggel a szentmiséken. – Jó lenne, ha mindenütt olyan arányban járnának a hívek templomba, mint itt – fűzi az adatokhoz némi humorral Msgr. Wonerth László kanonok, temesvár-szabadfalui plébános, ám szavaiból kiérződik egy árnyaltnyi szomorúság is. Mint az egyházmegye papságának jelentős része, ő maga is tisztában van azzal, hogy a nemzetiségi és vallási szempontból egyaránt szórványban élő hívek pasztorálása egyre nagyobb odafigyelést igényel. A temesvár-szabadfalui egyházközség például jelenleg 11 közösségből áll, ám az egymástól földrajzilag több tíz kilométerre fekvő településeken élő római katolikus hívek mégis szorosan kötődnek egymáshoz. Ez pedig nem csupán a közös hit és anyanyelv eredménye, hanem annak a kitartó munkának is köszönhető, amellyel a helyi plébános az elmúlt évek alatt közösséggé kovácsolta a szabadfalui, temessági, újpécsi, román-szentmihályi, pará-

ci, gyűlvészi, rudnai híveket. Így az október 28-án megtartott gyűlvészi templombúcsúra sem csupán a helyi közösség már említett tizennyolc tagja jött el a szentmisére, hanem egy autóbusznyi hívő is a többi egyházközségből.

A szentmisét bemutató Msgr. Wonerth László kanonok, temesvár-szabadfalui plébános szentbeszédében kitért a most 80 éves templom építésének körülményeire is. Mint mondotta, a német telepesek lezármazottai 1938-ban emelték a templomot, amelyet október 11-én, Szűz Mária istenanyaságának ünnepén szenteltek fel. – Mi, akik a jelenlegi közösséget alkotjuk, ugyancsak igyekeztünk megővni értékes örökségünket, az elmúlt időszakban a templom tetőzetét és elektromos hálózatát újjátottuk fel, és a hívek adományából készült el a Szűzanya, a Jézus Szíve és a Páduai Szent Antal mellékoltár is, amelynek megál-dására a liturgia kezdetén került sor – fogalmazott Msgr. Wonerth László kanonok, majd néhány szóban bemutatva azt a kis vietnámi közösséget, amelynek tagjai a szabadfalui templomba járnak rendszeresen szentmisére, és ez alkalommal eljöttek Gyűlvészre is. A fiatal férfiakból álló csoport egy közeli vállalatnál

kapott munkát, és annak ellenére, hogy saját anyanyelvükön kívül más nyelven nem beszélnek, vasárnaponként jelen vannak a szentmisén. Ezt követően pedig, Excellenciás Pál József Csaba megyés püspök felhatalmazásával, érdemoklevelet és Szent Gellért érmet nyújtott át Ghinea-Rieser Gerlinde gyűlvészi, Gulácsi Erzsébet parági és Boldizsár Anna román-szentmihályi önkéntesnek, akik több mint 15 éve támogatják munkájukkal a helyi Egyházat.

A templomi ünnepség szeretetvendégséggel ért véget, amelyhez a finom falatokat ezúttal is a lippai Caritas Szervezet biztosította és szállította.

„Megfelelő öntudattal, egymásnak a mindennapi életben való támogatásával és szeretetével egy diaszpóra közösség is eleven tud maradni” – nyilatkozta szeptember 8-án Máriaradnán egy interjúban a Heti Új Szó kérdésére dr. Erdő Péter bíboros, esztergom-budapesti érsek. Ennek fényében a temesvár-szabadfalui egyházközségben nagyon is eleven közösség, amely rendelkezik megfelelő keresztényi öntudattal, egymás támogatása és szeretete pedig nem csupán ünnepekkor, hanem a mindennapokban is megnyilvánul.

S.E.

Véget ér az egyházi év és kezdődik az advent

Krisztus Király ünnepe – idén november 25-e – az egyházi év utolsó vasárnapja. Az ünnep viszonylag új keletű, XI. Piusz pápa rendelte el 1925-ben, majd a II. Vatikáni Zsinat után helyezték át az adventet megelőző vasárnapra.

Vasárnap, december 2-án kezdetét veszi az egyházi év egyik legszebb időszaka, az advent. A latin eredetű szó – adventus – eljövetelet jelent. A karácsonyig tartó négy hét alatt az Egyház tiltja az esküvők, zajos mulatóságok szervezését, a hívek böjtölve, testben és lélekben megtisztulva készülnek a Megváltó születésének ünnepére. Advent első vasárnapja egyben az új egyházi év kezdete. Templomainkban a szentmise keretében meggyújtják a koszorúba tűzött első gyertyát, amit az elkövetkező három vasárnapon egy-egy újabb követ, hét közben pedig hajnali misén, rorátén vesznek részt a hívek

Ifjúsági programok

Ifjúsági találkozó és adventi gyertyagyújtás Krassóváron

A Temesvári Püspökség keretében működő Egyházmegyei Ifjúsági Központ előzetesen kiadott programja szerint a hegyvidéki főesperesség fiataljainak találkozója és az első adventi gyertya meggyújtására december 1-jén, szombaton, a krassóvári plébánián kerül sor. A rendezvény keretében lesz katekézis, kiscsoportos beszélgetés, majd délután a helyi templomban celebrált szentmisén az egybegyűlt fiatalok meggyújtják az első adventi gyertyát.

A második adventi gyertya meggyújtására, hasonló program keretében, december 7-én, pénteken kerül sor Aradon. Mindkét találkozóra az egyházmegye több plébániájáról is várnak résztvevőket.

Roráté-szentmisék

A karácsonyt megelőző advent négy hetében a római katolikus templomokban hajnali szentmisét – rorátékat – celebrálnak, amelyet sokfelé angyalok miséjének vagy aranyos misének is neveznek. A roráték éberségre intenek, és az Úr eljövételére való lelki felkészülés szimbólumai.

Az adventi időszakban Temesvár egy-egy plébániáján 6 órai kezdettel a fiataloknak celebrálnak rorátét a következő program szerint:

december 5. – Temesvár-Belvárosi templom

december 12. – Piarista templom

december 19. – Temesvár-Gyárvárosi templom

Pilinszky János: Advent

Advent a várakozás megszentelése. Rokona annak a gyönyörű gondolatnak, hogy meg kell tanulnunk vágyakozni az után, ami a miénk.

Gyermekkorunkban éltünk így. Vágyakoztunk arra, ami biztosan megjött. Télen az első hóesésre. És várakozásunk ettől semmivel sem volt kisebb, erőtlenebb. Ellenkezőleg, nincs nagyobb kaland, mint hazaérkezni, hazatalálni, beteljesíteni és fölfedezni azt, ami a miénk. És nincs gyengébb és jogosabb birtoklás se, mint szeretnünk azt, ami a miénk, akit szeretünk és aki szeret minket. Csak a szeretetben, csak az ismerősben születhet való-

di „meglepetés”; lehetséges végeérhetetlenül várakoznunk és megérkeznünk, szakadatlanul utaznunk és szakadatlanul hazatalálnunk.

Minden egyéb kaland, minden egyéb megismerés és minden egyéb várakozás véges és kérdéses. Így értem azt, hogy a karácsony a szeretet és advent a várakozás megszentelése.

Az a gyerek, aki az első hóesésre vár, jól várakozik, s már várakozása is felér egy hosszú-hosszú hóeséssel. Az, aki szeretni tudja azt, ami az övé – szabad és mentes a birtoklás minden görcsétől, kielégíthetetlen éhétől-szomjától. Aki pedig jól vá-

rakozik, az időből épp azt váltja meg, ami a leggépi-e s e b b és legelviselhetlenebb: a hetek, órák, percek kattogó, szenvtelen vonulását.

Aki valóban tud várni, abban megszületik az a mélységes türelem, amely szépségében és jelenlétében semmivel se kevesebb annál, amire vár.

A szentgyónásról

A Magyar Katolikus Lexikon szerint a szentgyónás tág értelemben a bűnbánat szentsége, szoros értelemben a bűnök megvallása szentségi formában.

1. A szentgyónás a gyógyulás szentsége. A bűn miatt a lélek egészsége megsérülhet és el is veszíthető. Jézus azonban lelkünk és testünk orvos, aki a bűnnek megbocsátotta bűneit és visszaadta teste egészségét, s úgy akarta, hogy Egyháza a Szentlélek erejével folytassa gyógyító és üdvözítő művét (vö. Mk 2,1-12). E gyógyítás a célja a hét közül két szentségnek: a bűnbánat és a beteg kenete szentségének. A szentgyónás eltörli a halálos bűn következményeként jelentkező gyengeséget, visszavezeti a lelket Istenhez és kiengeszteli őt Istennek, aki minden erő és lelki egészség egyetlen forrása.

2. A szentgyónás a megtérés szentsége, mert szentségileg meg-

valósítja Jézus megtérésre szólító hívását (vö. Mk 1,15), az elhatározást a visszatérésre az Atyához, akitől az ember a bűn által eltávolodott.

3. A szentgyónás a bűnbánat szentsége, mert megszenteli a személyes és egyházi megtérés, bűnbánat és elégtétel útját.

4. A szentgyónás a bűnbocsánat szentsége, mert a pap szentségi föloldozása által Isten „bocsánatot (...) és békét” ad a bűnbánónak.

5. A szentgyónás a kiengesztelődés szentsége, mert a bűnös a szentgyónás után visszanyeri azt a szeretetet, mely Istennel és a felebaráttal egyaránt békét teremt (vö. Mt 5,24; 2Kor 5,20; LG 11).

A bűnvallomást a gyónási titok fegyelme védi. A pap nem mint magánember szolgáltatja ki a szentséget, hanem mint Krisztus helyettese, azért a szentségen kívül nem is használhatja föl a gyónásban szerzett ismeretet.

Imádság a szentgyónás előtt

Édes jó Istenem, te mindig szívesen bocsátod meg bűneinket s irgalmas jósággal fogadod vissza a bűnös embert kegyelmedbe; tekints nagy könyörületességgel az én szegény lelkemre.

Sokszor és sokat vétettem elened és most ismét visszatérek hozzád, hogy a bűnbánat szentségében bűneim bocsánatát megnyerhessem. Segíts Uram, hogy e nagy kegyelemhez kellően előkészüljek; világosítsd meg értelmemet, hogy minden bűnömet megismerjem; indítsd meg szívemet és akaratomat, hogy minden bűnömet irántad való szeretetből megbánjam; vezérelj nyelvemet, hogy minden megismert és megbánt bűnömet őszintén és teljesen meggyónjam, hogy megtisztult lélekkel szerettedbe ismét visszajuthassak.

Szentlélek Úr Isten, lelki világosság forrása, világosítsd meg kegyelmed sugarával emlékeztetemet és segíts engem bűneim megismerésében. Mutasd meg nekem azokat oly világosan, amint egykor látni fogom őket, amikor halálom pillanatában előtted ítéltre megjelenek. Szűz Mária, kegyelem és irgalom anyja, bűnösök oltalma, kérd értem szent Fiadat, hogy szent gyónásomat méltóan végezhessem, bűneimtől megtisztuljak és szent kegyelmével új, szebb, bűntelen életet élhessek.

Istennek minden szentjei s főleg ti, akik e földi életben a bűnbánatra oly szép példát adtatok, kérjétek a jó Istent, hogy példátokat türelmes lélekkel követhessem. Amen. (Forrás: AndroKat)

Áldozat... Áldozás... Elsőáldozás

„Áldozattal járul hozzád, ó, nagy Isten hív néped,

Hogy végtelen jószágodért hálát adjunk tenéked.” (Zsaszkovszki – Énektár) énekeljük ma is a templomban, tudva, hogy az áldozat, melyet hálából mutatunk be az Istennek, bibliai eredetű. Az első ember, aki hálaáldozatot mutatott be, noe volt. Miután megszáradt a föld, az Úr parancsára, családjával és állataival kiszállt a bárkából, majd „Noe oltárt épített az Úrnak, és vévén minden tisztabarmokból és madarokból, égő áldozatot tett az oltárra” (I Móz 8,20). – Mózes harmadik könyvében, a Levitikusban, már rendeletet adott az égő áldozatokra vonatkozva. „Az állatok, juhok a nyájból, vagy kecskék, legyenek hibátlanok, s az, aki az áldozatot bemutatja, tegye kezét az áldozat fejére, hogy kedves legyen az és hasznos az ő engesztelésére” (3 Móz 1, 4). „Ha pedig madarokból van az Úr égő áldozata, gerlicékből vagy galambfiókákból legyenek” (3 Móz 1,14).

Az égő áldozatokról szóló feljegyzéseket a Bírak Könyvében is megtaláljuk. Az Úr angyala megjelent egy Mánue nevű férfinak, Szárából, és megígérte, hogy magtalan felesége szülni fog. És valóban, ő lett Sámson. „Ha égő áldozatot akarsz tenni, mutasd be azt az Úrnak” (Bírak k. 13,16). Vett tehát Mánue egy gödölyét a kecskék közül, és italáldozatokat, és tette a kösziklára, bemutatván az Úrnak” (Bírak k. 13,10).

Még Jézus születésekor is az Úr törvénye szerint állatáldozatot mutattak be szülei: „Egy pár gerlicét vagy két galambfiókát” (Lk 12,24).

De ez már az állatáldozatok vége

volt... Bár Mózes állatáldozatot mutatott be, „amikor megkapta a Törvényt, tinókat vágatott, és minekutána vette volna a vért, meghintette vele a népet és mondta: „Ez a szövetségnek a vére alvesszette erejét. A földi állatok tisztátalan vére immár nem érvényes... Más, magasztosabb és drágább vér volt szükséges az Új-szövetséghez”.

(G: Papini – Krisztus története – Athenaeum Kiadó, Bp. 402-403 oldal)

És ez a vér, ez az áldozat úgy jött létre, hogy Isten egyszülött fiát áldozta fel értünk, megváltásunkért, bűneink bocsánatáért. Ennek az áldozatnak az eredményét, a Szentostyát vesszük magunkhoz áldozáskor.

Az utolsó vacsorán „Étkezés közben Jézus kenyeret vett a kezébe, megáldotta, megtörte és a szavakkal adta tanítványainak: „Vegyétek és egyétek, ez az én testem! – Aztán fogta a kelyhet, hálát adott és ezek a szavakkal adta nekik: „Igyatok ebből mindnyájan, mert ez az (új) szövetség, melyet sokakért kiontok a bűnök bocsánatára” (Mt 26,28). Lám így, áldozáskor az Úr testét vesszük magunkhoz!

De megérti mindezt egy gyermek? Még akkor is, ha hittanra jár?...
Karácsony volt...s a gyertyáktól

fénylő karácsonyfa alatt lévő jászolkában gyönyörködve, a Kisded látán hirtelen átvillant az agyamon: Ez a zsenge gyermek fogja életét adni értünk, megváltásunkért? Ő, aki még gyilkosainak is megbocsátott? És e perctől kezdve áhitatosabban készültem az elsőáldozásra.

De az élet feláldozása másokért, Jézussal nem állt meg. Ilyen volt boldog Marianna Biernaska (1888-1943), az egyszerű lengyel asszony, aki állapotos menyee helyett vállalta a halált 1943-ban, s a németek kivégezték. (Keresztény élet 2018.VII.15)

Lám, „Nincs senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja barátaiért” (Jn 15,13) mondta Jézus. És ez az igazi áldozat, erre gondoljunk Szentáldozáskor, nemcsak az elsőnél, egy életen át minden alkalomkor.

Kató Gizella

Íntálnirea Tineretului în Advent în Banatul Montan

În sâmbăta dinaintea primei duminici de Advent, 1 decembrie, are loc deja tradiționala întălnire de tineret cu ocazia aprinderii primei lumănări de Advent în Banatul Montan. Anul acesta, întălnirea va fi găzduită de parohia Carașova. Tinerii vor participa la prelegeri în două grupuri de vârstă, apoi la discuții în grupuri mici, la un prânz și, la finalul zilei, în cadrul sfintei liturghii, la aprinderea solemnă a lumănării pe coroana de Advent.

Vizita „ad limina” – În perioada 5-11 noiembrie 2018, Excelența Sa Iosif Csaba Pál, episcop diecezan de Timișoara, alături de membrii Conferinței Episcopale din România, va participa la vizita „ad limina” la Roma. Vizitele „ad limina” au loc o dată la cinci ani, prilej cu care episcopii prezintă un raport asupra situației generale și a vieții spirituale din diecezele lor. În aceste zile, înălții ierarhi au ocazia să se întâlnească și cu Sfântul Părinte Papa Francisc.

Predici tematice despre virtuți – Începând cu 4 noiembrie 2018, în biserica parohială romano-catolică din Timișoara-Iozefin, în cadrul Sfințelor Liturghii de duminică, se vor rosti predici tematice despre virtuțile cardinale, după cum urmează: 4. XI. 2018 – prudența; 11. XI. 2018 – dreptatea; 18. XI. 2018 – tăria; 25. XI. 2018 – cumpătarea

Cateheze pentru adulți – În data de 30 octombrie, 6, 13, 20 și 27 noiembrie respectiv 4 și 11 decembrie 2018, la ora 18:00, în sala de cateheză a Parohiei Romano-Catolice din Timișoara-

ra-Iozefin, vor avea loc cateheze pentru adulți în limba română despre Decalog. În cadrul acestor întălniri, prelegerile vor fi ținute de către Pr. Zsolt Szilvággyi, vicar episcopal pentru activitatea pastorală, Pr. Tiberiu Szabó, responsabil diecezan pentru pastorația tineretului și Tari M. Böbe soră Mariană Schönstatt. (informații furnizate de Sipos Eniko și Claudiu Călin)

Curs despre pastorația tinerilor – Un obiectiv important pentru Dieceza de Timișoara îl reprezintă pastorația tineretului. În acest sens, în perioada 5-7 noiembrie 2018, Casa „Marienheim” a găzduit un curs de pregătire la care au participat preoți și persoane ale vieții consacrate, care se implică în pastorația tineretului pe raza Diecezei Romano-Catolice de Timișoara. Prelegerile cursului organizat prin Centrul Diecezan de Tineret au fost ținute de P. Laslău Andrei SDB din Societatea Sf. Francisc de Sales. Scopul acestui curs a fost ca munca cu tinerii în parohii să devină una mai flexibilă, să se poată învăța concepții moderne în educarea tineretului. Cursul a început luni, 5 noiembrie, la ora 17:00; după ce a sosit toată lumea s-au oficiat vesperale, după care s-a servit cina. După aceea a urmat o seară interactivă cu jocuri și totodată cu introducerea temei care a fost spicuită din scrisoarea de la finele sinodului a părinților sinodali, sinodul despre tineri tocmai încheiat. În cea de a doua și a treia zi, participanții au cunoscut spiritualitatea Sf. Ioan Bosco și felul în care el educa copiii pe vremea sa. Părintele Andrei SDB a menționat că și noi ar trebui să avem aceeași spiritualitate a lui Don Bosco, care la

începutul unui lucru deja avea credința că totul va reuși și va fi bine; „asta ar trebui să învățăm și noi”. Marți, înainte de prânz, participanții împreună cu Pr. Andrei SDB au încercat vadă care sunt acele lucruri care captează atenția tinerilor și îi îndepărtează de la Biserică și de la credință; iar după aceasta împreună au încercat să aducă rezolvări pentru acestea și au încercat să se gândească cum s-ar putea face credința, Biserica mai atractivă pentru tânărul din sec.XXI. După-masa a fost mai interactivă, plină cu jocuri și tot după-masă, cu toții au celebrat împreună o sfântă liturghie, iar seara au făcut un feedback pentru aceea zi. Miercuri, 7 noiembrie, în cea de-a treia zi, programul a ținut până la amiază. În acest timp, participanții au învățat din spiritualitatea lui Don Bosco că tânărul trebuie educat nu doar pe partea credinței, ci și să-i învățăm adevăratele valori și că viața și credința sunt strâns legate, nu le putem despărți. (Text&Foto: Pr. Váncsa Csaba)

„Wir dürfen beichten!“ – Die Beichte als Lebenshilfe

Die Beichte – richtig verstanden – ist auch heute eine echte Lebenshilfe. Es tut dem Menschen gut, von Zeit zu Zeit über sich selbst zu sprechen, gerade darüber, wo er mit sich unzufrieden ist und spürt, dass etwas nicht stimmt. Die Beichte hat als Gespräch über uns und unsere Schattenseiten, über unser Leben und unsere Schuld, eine therapeutische Funktion. Aber sie ist mehr als ein Gespräch. Am Ende des Gesprächs steht die Absolution, die Zusage der Vergebung von Gott her. Beichten ist nicht immer leicht, aber es ist heilsam. Beichten kostet Überwindung, aber es schafft auch spürbare Erleichterung. Ein kluger Mann hat einmal gesagt: *„Die Reihen vor den Beichtstühlen werden immer kürzer, die vor den Sprechzimmern der Psychotherapeuten immer länger.“*

Ich bin überzeugt: Es gibt gute Gründe für die Beichte. Auf einige dieser Gründe möchte ich ausführlicher eingehen.

1. Schuld aussprechen verschafft uns Erleichterung! Oft wird uns etwas erst klar, wenn wir es artikuliert haben, wenn es ausgesprochen wird. Schuld wird auch dadurch aufgearbeitet, dass man sie ausspricht. (...) Wenn ich Schuld bekenne, ist die Umkehr intensiver, geht die innere Distanzierung von der Schuld tiefer. Beichten ist mehr als nur Sich aussprechen. Bei der Beichte wird die Schuld im Namen Jesu auch vergeben.

2. Niemand kann sich selber Schuld vergeben - das muss immer ein anderer. Gewiss ist es nötig, sich zuerst mit den Menschen zu versöh-

nen, die von meinem Versagen direkt betroffen waren. Letzten Endes kann Gott allein Sünden vergeben. *„Wer kann Sünden vergeben außer dem einen Gott?“ (Mk 2,7).* Wer zur Beichte geht, soll wissen, dass es Christus ist, der die Sünden vergibt. Der Priester ist nur Vermittler. Wenn er im Namen Christi von der Sünde losspricht, dann gilt das vor Gott!

3. Unsere Schuld ist nie privat. Ein Einwand, der oft gegen die Beichte erhoben wird: *„Das mache ich mit Gott alleine aus!“* Unsere Schuld ist aber nie privat. Sie hat Folgen für unsere Mitmenschen. Sie ist auch ein Verstoß gegen die Gemeinschaft der Glaubenden, gegen die Kirche. Deshalb ist die Beichte nicht nur Versöhnung mit Gott, sondern auch Versöhnung mit der Gemeinschaft der Kirche. Vergebung geschieht in der Kirche und durch die Kirche! Der Priester handelt als Vertreter der Kirche!

4. Es tut uns Menschen gut, zu wissen: Es gibt ein geschützter Raum für die Versöhnung mit Gott! Der Priester ist zum Beichtgeheimnis streng verpflichtet!

5. Und nicht zuletzt: Der Mensch braucht äußere Zeichen, um einen inneren Zustand auszudrücken. Es tut uns gut, wenn uns die Vergebung auch durch ein äußeres Zeichen, durch einen Ritus (Los-

sprechung) zugesprochen wird: *„So spreche ich Dich los von deinen Sünden...“*

Müssen wir noch beichten? Die Kirche erwartet von ihren Gläubigen, dass sie alle schweren Sünden beichten, an die man sich nach einer sorgfältigen Gewissenserforschung erinnert. Das heißt aber auch: Wenn ich mir keiner schweren Sünde bewusst bin, muss ich auch nicht beichten! Dennoch empfiehlt die Kirche die Beichte auch dann, wenn wir keine schweren Sünden begangen haben. So lautet das zweite Kirchengebot: *„Du sollst deine Sünden jährlich wenigstens einmal beichten!“* Wir sollten die Beichte bzw. das Beichtgespräch auch als Angebot verstehen. *„Wir dürfen beichten“*, auch wenn wir keine schweren Sünden begangen haben.

Mit dem Angebot der Beichte möchten wir niemandem das Leben schwer machen. Die Botschaft, die wir damit verbinden ist diese: Gott schenkt uns seine Vergebung und gibt uns die Chance zu einem Neuanfang. Niemand muss wegen seiner Schuld verzweifeln. Bei ihm gibt es keine hoffnungslosen Fälle! Die Beichte will vor allem die Feier der Versöhnung sein, keine düstere Bußübung, sondern ein befreiender Vorgang, mit Freude über die Vergebung und über die Chance eines Neuanfangs verbunden. Deshalb soll es bei uns in Zukunft nicht mehr heißen: *„Müssen wir noch beichten?“*, sondern vielmehr: *„Wir dürfen beichten!“*

Karl Zirmer, Pfarrer,
Kath. Pfarrgruppe Mainspitze

Baia mărturisirii

De la lăturile porcilor, în îmbrățișarea Tatălui... din cocină, în Casa Părintească... de la înstrăinare, la redescoperirea filiației divine, prin SACRAMENTUL SPOVEDANIEI

Sacramentul Spovedaniei sau Taina mărturisirii păcatelor, în vederea obținerii iertării păcatelor, este șansa curățirii, a eliberării, pe care Învățătorul și Domnul nostru ne-o oferă ca să reintrăm în Statul Grației, în Stăpânirea lui Cristos.

Să lecturăm Pilda Fiului Risipitor (Lc 15, 11-24), pentru a înțelege asemănarea cu pașii concreți care formează întregul proces, numit SPOVEDANIE. Părintele greco-catolic Grigore Pișculescu (= scriitorul Gala Galaction) vorbește despre „spovedania amară“, definind-o „baia mărturisirii“ în care preotul este „urechea Mântuitorului aplecată spre noi oamenii“. Vedem cum, „fascinația unei libertăți iluzorii“, îl conduce spre pierzanie pe fiul cel mic al Stăpânului. Așa facem și noi, atrași de spiritul materialist al lumii de astăzi, părăsind Casa Părintească, îndepărtându-ne de Tatăl! Anturajul care trăiește departe de calitatea de copil al lui Dumnezeu ne ajută să risipim partea de moștenire, după care ne trezim părăsiți, singuri, în prag de disperare, gata să gustăm din lăturile porcilor. Dar există un motor pus în noi, acesta fiind, Spiritul Sfânt care șoptește în interiorul nostru, amintindu-ne de existența Tatălui și a Casei! Apare regretul, părerea de rău pentru tot ce am făcut rău, o pocăință - căință profundă și decidem - fiecare dintre noi: „Mă voi întoarce la Tatăl meu și-i voi spune: Greșit-am la Cer și înaintea Ta și nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul Tău“... și-mi doresc să fiu unul dintre slujitorii Lui... și apar lacrimile din căință deplină și pornesc înapoi spre Casă! Câtă speranță! Ajungând Acasă mă copleșește Îmbrățișarea Tatălui Milostiv, Ierător și Iubitor, care nu-mi face niciun reproș! Pe drumul de întoarcere, de convertire la Tatăl și la Casa Părintească, a lucrat Spiritul Iubirii determinându-mă să fac o cercetare amănunțită a conștiinței mele... am realizat cât de mult am greșit lezând Iubirea Tatălui, am hotărât să mă întorc, să-I mărturisesc păcatele mele, să-I cer iertare, să promit, să mă angajez să nu mai păcătuiesc, să nu repet ceea ce încalcă Voința Lui. Mă străduiesc să-L imit în iertare și bunătate... milostivire, pe Tatăl meu! Este de nedescris trăirea de pe drumul de întoarcere... Speranța care mă conduce face să se nască Creștința în Existența Tatălui și Iubirea cu tot cu dorul de a

trăi în prezența Lui... merită gustat procesul Convertirii și Îmbrățișarea Tatălui!

Restul depinde de Tatăl: Iertarea, Inelul, Haina albă și nouă, locul de lângă El, la Ospățul oferit din Iubire, cu Bucuria declanșată de umila mea întoarcere!

Atenție! Tatăl nu reproșează... Pedagogia Tatălui ne învață că El ne așteaptă, are răbdare, ne lasă să experimentăm, de la administrarea greșită până la risipirea părții noastre de moștenire, înstrăinarea, însingurarea... El nu intervine! Tatăl a scris în inimile noastre Legea Naturală... Fiul ne-a răscumpărat... Pentru că Iubirea este inventivă, El, Domnul Bisericii și Mirele ei, i-a dăruit cele șapte sacrameente. Tatăl a pus în noi Spiritul Fiului Său, care ne șoptește, amintindu-ne de Tatăl și Casa Părintească. Și toate acestea pentru că „Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Său Fiu, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă Viața Veșnică“

Așadar, Sacramentul Pocăinței în special și sacramentele în general sunt roadele Iubirii Domnului nostru Isus Cristos pentru om, cu scopul de a-i reda calitatea de fiu al Tatălui, pierdută prin păcat! Sacramentele sunt lăsate Casei Tatălui - Bisericii Creștine, pentru a fi administrate Familiei Creștine.

Propunere concretă: Să alergăm la Scaunul de Spovadă, pentru ca să gustăm Așteptarea cu iubire, din Advent, a sărbătoririi Nașterii lui Cristos în Istorie dar și în inimile noastre! Va avea grijă Tatăl Lui și al nostru de Haina preacurată pe care o vom purta la Ospățul Lui, pentru ca Bucuria să ne fie deplină!

prof. Elena Ștefănescu

Drumul spre vindecare

„O vindecare proprie (autovindecarea) va fi mereu dovada cea mai convingătoare a propriei noastre puteri subconștiente.”
(Joseph Murphy)

Fiecare persoană este, în mod natural, auto-corectoare, auto-vindecătoare, aceasta deoarece depotrivă mintea conștientă, cât și cea inconștientă încearcă să apere într-o manieră logică, echilibrată și să sprijine pentru a-i oferi confortul necesar și a-i asigura practic supraviețuirea.

Renumita Louise Hay, autoarea volumului „Poți să-ți vindeci viața”, considerată drept una dintre personalitățile marcante la nivel mondial ca urmare a studiilor sale asupra fenomenului auto-vindecării și pe care l-a aplicat asupra propriei persoane (în momentul în care s-a îmbolnăvit de cancer, și nu numai), susținea faptul că bolile pot fi eliminate prin inversarea proceselor mentale, că „starea de sănătate nu poate fi atinsă fără obținerea unui echilibru desăvârșit între minte, suflet și corp” și că „niciun medic și niciun terapeut nu ne poate oferi o stare de sănătate perfectă, dacă nu luăm noi înșine decizia de a contribui la procesul nostru de vindecare”. (...)

Într-o primă etapă, pentru vindecarea rănilor emoționale, primul pas este acela de identificare a esenței problemei

adresându-ți câteva întrebări simple:

1. Cum te face să te simți această problemă? (se poate întâmpla să resimți dificultăți de concentrare a atenției, tahicardie, insomnie, scăderea apetitului, pierderea interesului pentru activități care anterior îți făceau mare plăcere etc.)

2. Care este zona în care simți că se manifestă? (poate fi vorba de o senzație de nod în gât, greutate în piept etc.)

3. Concentrează-te asupra acelei senzații și apoi întreabă-te: „Ce trebuie să iert?”. În acest context, iertarea nu trebuie înțeleasă în sensul de bază al cuvântului, ci ca disponibilitate de a lăsa în urmă neplăcerea resimțită.

4. Ia-ți un timp pentru reflecție. Menține-te focusat pe senzația respectivă atâta timp cât aștepti un răspuns, răspuns ce poate apărea ca o amintire ori ca o imagine a unei persoane care a avut o mare influență în decursul existenței tale. Este senzația care te va conduce exact acolo unde trebuie.

5. În momentul în care ai primit răspunsul, permite-i să fie eliberat respirând cu calm, până când simți că senzația de disconfort începe să se di-

minueze și începe să se instaleze, puțin câte puțin, o stare de liniște interioară.

Valorificarea potențialului propriu este o resursă psihologică importantă ce susține procesul de vindecare. De aceea, iată câteva aspecte de ordin psihologic care îi ajută din plin pe cei care se confruntă cu diferite situații problematice să le depășească, aspecte care se pot dobândi, atunci când nu le deții: flexibilitatea atitudinală și mentală, acceptarea problemei fără a te lăsa învins, asumarea provocării de a lupta cu problema (acest lucru implică o luptă nu tocmai ușoară cu tristețea, furia sau anxietatea asociată acestui diagnostic), elaborarea unor noi tipare în stilul de viață: de tratament (conform recomandărilor medicale), de dietă, sport, muncă, de bunăstare emoțională, de reconstruire a relațiilor interpersonale (cultivarea relațiilor sănătoase și eliminarea celor toxice), accesarea surselor de emoții pozitive (prin diferite tehnici, ca de exemplu cele de relaxare), lucrul cu emoțiile negative reprimite în decursul anilor, stabilirea de obiective pe termen lung.

psih. dr. Irina Vastag

Funcția de gândire a creierului uman

Oamenii de știință se preocupă demult de înțelegerea proceselor din creier și cu greu au ajuns să dezvăluie, doar parțial, unele dintre ele. Cercetările se fac cu scopul avansării în terapia unor îmbolnăviri neurologice. Pentru început ne interesează cum gândește omul și cât ne putem baza pe gândirea noastră.

Faptul că noi oamenii suntem înzestrați cu facultatea de a gândi, este o minune. Cercetătorii care se ocupă cu funcțiile creierului, nu conțin să pună în evidență acest lucru.

Cunoașterea, amintirea și tragerea de concluzii logice, alcătuiesc procesul de gândire. Locul gândirii este situat în cortexul cerebral, care se află la suprafața creierului, deci în cel mai nou teritoriu al acestuia. Sentiamentele, ca și instinctele cum sunt foamea, setea, nevoia de fugă, sunt situate în zone mult mai profunde.

În cursul procesului de gândire, milioane de celule din creier interacționează între ele, cu scopul de a lua o hotărâre. Se pune întrebarea ce anume comunică celulele între ele. Ele comunică experiențe anterioare. De multe ori nu este vorba numai de experiențe proprii. Matematic, gândirea logică funcționează în felul următor: se leagă două puncte din trecut printr-o linie dreaptă pe care o continuăm până în prezent. Rezultatul de multe ori nu este exact, dar probabilitatea exactității este foarte mare. De exemplu, dacă o bucată de prăjitură servită pe lângă o cafea a fost gustoasă, acest lucru va fi valabil și altă dată. În situații mai complexe cum ar fi alegerea unui job sau planificarea unui concediu, bazându-ne numai pe experiențele trecutului, putem cuprinde doar în mod limitat probabilitatea viitorului.

Omul nu este marcat doar de propriile întâmplări. Experiențele din copilărie, chiar și cele ale părinților

și ale bunicilor joacă un rol mare în gândirea noastră. Întâmplările importante influențează realmente masa ereditară. Știința care se ocupă de acest lucru se numește epigenetica. Concluzia unanimă a specialiștilor este că evenimentele celor două războaie mondiale persistă încă în psihicul generațiilor următoare, acesta fiind cel mai elocvent exemplu.

Pe de altă parte, gândirea fiecărui om este influențată în mod net, de configurația lui hormonală. Este vorba nu numai de estrogeni și de testosteron, care determină decizii uneori opuse la femei și la bărbați. O mulțime de neurohormoni, fac dintr-un om un aventurier, iar din celălalt o persoană retrasă, dintr-unul o persoană cu aptitudini de conducător, din celălalt un om riguros și disciplinat. Ca exemplu este dată adrenalina pentru ambițios, dopamina pentru aventurier sau oxitocina pentru omul dornic de armonie.

Cum anume gândim despre anumite lucruri depinde și de sentimentele de moment, care uneori nu au nimic în comun cu subiectul propriu-zis. De exemplu cel mai minunat ștrand, este de multe ori acela de unde avem amintiri frumoase. Invers cel mai deplorabil hotel este acela unde am avut o ceartă. Dar lucrurile în gândirea noastră se complică și mai mult, păreriile noastre se pot schimba. Dacă ne aflăm într-o dispoziție mai bună și ne amintim de hotelul respectiv, îl vedem într-o lumină pozitivă. Rămânând la capitolul concediu, omul are o anumită bucurie, aceea bucurie a așteptării. Ne creem astfel o imagine pe care o plasăm înaintea realității. (...)

Dacă nu analizăm gândurile noastre, intrăm într-un cerc vicios, în care ne vom învârti mereu, în urma gândurilor noastre. Cine conștientizează acest lucru își poate influența propria gândire și găsește calea de a ieși din carusel.

Multe dintre gândurile noastre nu ajung să ne fie conștiente. Există rezultate ale gândirii noastre care se maturizează pe ascuns. Sunt oameni, care atunci când trebuie să ia o hotărâre importantă, folosesc în mod înțelept acest lucru. De exemplu își distrag voia atenția de la gândul care îi frământă, sau dorm o noapte, două. Procesul din creier lucrează mai departe, compară datele existente și după un timp se produce soluționarea problemei. (sursa: *Apotheke-Illustrierte*, 11/2017)

Dr. Odorescu Friederike, Medic Primar Pediatru

Pelerinajul clerului și al persoanelor consacrate la Maria Radna

În data de 6 octombrie a avut loc și în acest an la Maria Radna pelerinajul clerului și al persoanelor consacrate la Sanctuarul marian, dar cu o deosebire față de anii precedenți. Deoarece de această dată au fost invitați și colaboratorii parohiilor și familiile pentru a sărbători împreună și pentru a se cunoaște între ei. Această sărbătoare a început cu Sf. Liturghie, care a fost celebrată de Episcopul diecezan, E.S. Iosif Csaba Pál, Episcop de Timișoara, împreună cu invitatul special, pr. dr. Fabian Măriuț, responsabil pentru pastorația familiilor în Arhidieceza de București, împreună cu clerul diecezan, călugării și călugărițele din Dieceza noastră și cu frații franciscani observanți sosiți din conventul de la Sebeș-Alba.

Pr. dr. Fabian Măriuț ne-a atras atenția, în predica sa din cadrul Sf. Liturghii, asupra a ceea ce înseamnă într-adevăr a fi creștin adevărat în era contemporană. La sfârșitul celebrării, Excelența Sa Iosif Csaba Pál le-a mulțumit colaboratorilor parohiali pentru munca depusă de-a lungul anilor. Încă la începutul anului curent, Episcopul emerit, E.S. Martin Roos, le-a cerut preoților-parohi să comunice Episcopiei numele celor mai merituoși colaboratori și angajați parohiali, cu o activitate de peste 15 sau 25 de ani în serviciul comunităților parohiale sau filiale, în idea de a-i evidenția și răsplăti printr-o medalie diecezană, de bronz, respectiv de argint și o diploma de onoare. „Medalia de aur o vom primi în cer” – a spus pr. Johann Dirschl, Vicar general, înaintea decernării medaliei și el mulțumind tuturor pentru activitatea și devotamentul lor. Decernarea a avut loc în Bazilica papală, în fața altarului, unde părintele Episcop Iosif Csaba Pál, părintele cancelar Nikola Lauš și părintele László Bakó, alături de pr. Johann

Dirschl, Vicarul general al Diecezei, i-au felicitat și îmbrăbatat pe fideli colaboratori.

După Sf. Liturghie, respectiv după momentul decernărilor, pr. dr. Fabian Măriuț a susținut o prelegere cu tema: „*Evangelia familiei: bucurie pentru lume*”, care a evidențiat importanța Sacramentului Căsătoriei, vorbind despre importanța instituției familiei în ziua de azi; toate acestea s-au bazat pe exortăția apostolică Amoris Laetitia. „*Dumnezeu are o legătură nupțială cu poporul său, și Sf. Părinte Papa Francisc aceasta încearcă să arate: că o astfel de iubire trebuie să existe între soți, ca între Dumnezeu și poporul Său.*” De asemenea, responsabilul pastoral al Arhidiecezei de București a afirmat că iubirea gratuită este foarte importantă, iar soții „*să trăiască după logica acestei gratuități a iubirii pusă în relația lor, căci altfel nu am putea înțelege ce este harul, căci și harul este ceva gratuit.*” De asemenea, vorbitorul și-a exprimat bucuria că există speranță în parohiile Diecezei de Timișoara, căci prin decernarea medaliei se poate observa că există pentru cine să lucrezi și cu cine să lucrezi; dar toate acestea nu trebuie să se oprească aici, ci trebuie transmise mai departe. Trebuie îndemnați tinerii la căsătorie, căci ei înșiși reprezintă fiecare câte un veritabil tabernacol.

După această prelegere, cei prezenți s-au împărțit în grupuri mici, unde au putut să aprofundeze ceea ce au auzit la prelegere și au primit, din partea pr. Fabian Măriuț, și câteva întrebări concrete la care să găsească răspuns. După aceasta, în atmosferă familială, au luat cu toții prânzul pe terasa mănăstirii, iar după-masă s-au organizat diferite ateliere. Acestea din urmă au avut teme diferite, precum: familia, tineretul și vocațiile, activitățile sociale, viața consacrată, mișcările spirituale, educația, slujirea la altar (preoratori, lectori, sacristani), cantori și muzică liturgică, rugăciunea și grupurile de rugăciune, precum și grupul copiilor. În cadrul acestor ateliere, participanții au putut afla despre anumite programe din dieceză, despre anumite ordine și, bineînțeles, colaborarea dintre ele. La sfârșitul zilei, atmosfera de sărbătoare a luat sfârșit cu o Adorație euharistică, unde E.S. Iosif Csaba Pál a adus mulțumire bunului Dumnezeu și tuturor celor care au participat, pentru clipele petrecute împreună în acea zi. Tot la finalul zilei,

toți participanții, încărcăți spiritual și plini de bucurie au plecat spre casă în speranța revederii.

„Mulțumim în primul rând bunului Dumnezeu că am putut trăi această zi minunată, în care imaginea spon-sală între Cristos mire și Biserica mireasă a fost atât de reală! Iar atmosfera prietenească ne-a creat o bucurie mare! Am primit multe impulsuri și îndemnuri edificatoare. Voi enumera câteva, la care avem de meditat și de lucrat cu adevărat: să trăim sfaturile evanghelice, (sărăcia, ascultarea și curăția) în familiile și comunitățile noastre; să îl contemplăm pe Isus cel viu, prezent între noi și în noi; să trăim după logica gratuității iubirii; suntem tabernacole în lume; să dăm mai departe copiilor credința; să folosim cuvintele care să zidească și nu pe cele care fac să se vadă lipsurile. Apoi, în atelierul de rugăciune, pe care am avut onoarea să îl moderăm, am întâlnit oameni atât de însetați de rugăciune și suflete atât de frumoase și rugătoare! Cu încrederea și mulțumirea noastră față de toți care au mijlocit ca această zi să fie atât de încărcată de haruri, sperăm să fie cât mai dese astfel de întâlniri. Sfânta Fecioară Maria, Mama lucrătoare, mistica și euharistica să ne călăuzească și să ne conducă pe drumul sfințeniei!” – au spus Iulian și Clara-Tereza Ciobotaru

„Famiile – soți, soții și copii, ca celule de bază ale

societății, au participat la Pelerinajul clerului, al persoanelor consacrate și al colaboratorilor parohiali la Maria-Radna. Evangelia, care este ‘citită’, urmărită în zilele noastre, este chiar viața noastră, a fiecărei familii creștine din acest secol. Tema atelierului pentru familii, condus de noi împreună cu părintele Szilvággy Zsolt, vicar episcopal, referent pentru pastorația familiilor, paroh Timișoara IV Iosefin, a fost: ‘A aparține unei comunități sau unei grupe de familii’. Familiile participante au avut ocazia de a se pronunța în legătură cu ce fel de experiență au făcut cu o comunitate, ce înseamnă pentru ei o comunitate, o grupă de familii, pentru familiile de azi. Împreună am căutat răspunsuri la întrebarea: De ce anume are nevoie o comunitate de familii ca să trăiască, să funcționeze? Principalele valori subliniate au fost: perseverență și sacrificiu, să îl avem pe Dumnezeu în mijlocul nostru, țeluri bune comune. La fel ca și celulele unui țesut, familiile – soți, soții și copii, cu ajutorul lui Dumnezeu și al Sfintei Fecioare, pot crește împreună, ajutându-se, încurajându-se reciproc cu răbdare, timp, comunicare, ascultare, rugăciune, dragoste, înțelegere.” – au spus Szilárd și Anikó Dotterer-Kiszely.

catholica.ro: text: pr. Csaba Váncsa;

foto: Episcopia Romano-Catolică de Timișoara

Oglinda spirituală pentru cei care se spovedesc regulat

1. Planul lui Dumnezeu cu mine – Dumnezeu are un plan frumos cu mine. Vrea ca Isus să se desfășoare în mine. În acest scop eu trebuie să fac un singur lucru: în toate, să împlinesc voința Lui.

- Trăiește în mine dorința ca planul lui Dumnezeu să se îplinească în mine? — Ca să găsesc vocația destinată mie de către Dumnezeu? — Mă rog pentru acest lucru?

- Nu vă îngrijorați — spune Isus. Știu să mă încredințez iubirii providențiale a lui Dumnezeu?

- Mă străduiesc să-mi cunosc și mai mult credința și, astfel, planul lui Dumnezeu referitor la mine?

- Rezerv suficient timp pentru aprofundarea legăturii mele cu Dumnezeu? (rugăciune, citirea Sfintei Scripturi, lecturi spirituale, meditații, etc. — pe baza convorbirilor cu conducătorul meu spiritual).

- Sunt atent la îndrumările conducătorului meu spiritual?

- Prin conștiința mea mă călăuzesc Duhul Sfânt, pentru ca planul lui Dumnezeu să se realizeze în mine. — Urmez imediat impulsurile conștiinței? (De exemplu, să nu privesc ceva; să mă supun imediat când mi se cere ceva; dimineața să mă ridic imediat din pat, etc.).

- Îndatoririle mele (religia, învățătura, munca) le îndeplinesc cu cinste și bucurie?

- Mă hrănesc regulat? — sau deseori sunt lacom?

- Înainte de acțiunile mele mă opresc câteodată să mă gândesc: acum, aici cum pot să îndeplinesc voința lui Dumnezeu?

2. Isus în aproapele – Prima voință a lui Dumnezeu este ca să-L iubim pe El și pe semenul nostru. (Ceea ce facem pentru cineva, Lui îi facem).

- Am observat bunătatea lui Isus în semenii mei? — Le-am făcut bucurie prin faptul că am laudat binele din ei? (Sau i-am criticat de multe ori?).

- Cel puțin atunci, când mi-a fost greu să-i slujesc pe alții, mi-am dat seama că în semenii mei Îl slujesc pe Isus?

- Merg între semenii mei (la școală, la religie, acasă) cu acea hotărâre că vreau să le fac bucurie? — Sau mai degrabă așteptând ca ei să-mi facă bucurie?

- Am știut să renunț la voința mea, la ideile mele în favoarea altora? — Sau țin la acestea cu orice preț?

3. Isus în suferință - Isus pe cruce, apoi în abandon, a preluat suferința noastră. De atunci, în orice suferință Îl putem recunoaște. Dacă ne unim cu El, orice suferință ne conduce la înviere.

- În suferințele mele trupești și sufletești L-am recunoscut și L-am salutat pe Isus suferind? În unitate cu El, am oferit cu bucurie suferința mea pentru alții?

- Când am simțit greșelile și slă-

biciunea mea, L-am recunoscut pe Isus care a devenit slab pentru noi? Astfel, am reușit să reîncep cu puterea Lui?

- În suferința, în indispoziția mea, mi-am dat seama că numai iubirea ne scoate din întuneric? (v. I 14,21; II 3,14).

- Dacă am văzut un om care a greșit, a păcătuit, m-am gândit că Isus a murit și pentru el? — Și am știut să-l privesc cu ochii lui Isus?

- Când m-am întâlnit cu orice durere sau întuneric, L-am salutat și acolo pe Isus?

4. Misiunea mea trinitară – Darurile lui Dumnezeu, harurile sacramentelor le primim ca să fim și altora folositori prin ele; ca și ei să ajungă la Dumnezeu.

- Mă gândesc că sunt răspunzător pentru semenii mei? — Că trebuie să-i iubesc în așa fel, încât și în ei să se nască și să crească Isus?

- Mă străduiesc ca Isus să poată trăi în mine? — Deoarece numai El, dacă trăiește în mine, poate să-i convertească pe alții!

- Mă străduiesc ca și între colegii mei de cateheză și mine să crească iubirea? — Deoarece Isus vrea ca astfel lumea să-L cunoască pe Dumnezeu!

- Dacă a existat tensiune între mine și frații mei în credință, am făcut totul, ca ea să înceteze?

- Îndeplinesc vreo slujire concretă în interesul comunității mele creștinești (comunitatea parohială, cei care studiază cateheza)? — Oare ce aș mai putea face?

(vezi Tomka Ferenc, Întâlnire cu creștinismul, p.273)

Sfânta Cecilia fecioară martiră (sec. III) 22 noiembrie

Intreaga Biserică creștină, și mai ales Biserica din Roma, păstrează un cult deosebit pentru Sfânta Cecilia, o tânără fecioară și martiră, din primele veacuri ale creștinătății.

La anul 821 s-a descoperit în catacombele Sf. Calist o criptă conținând corpul unei tinere cu numele Cecilia și o mare parte dintr-un veșmânt țesut cu fire de aur; poziția osemintelor arăta că inițial corpul a fost așezat pe partea dreaptă, cu mâinile în jos, pe lângă corp, având întinse trei degete de la mâna dreaptă și arătorul de la mâna stângă; capul era întors cu fața spre spate, semn că respectiva persoană fusese decapitată. Din ordinul Papei, relicvele au fost lăsate în poziția lor, așezate într-o raclă de chiparos și transportate în bazilica Santa Cecilia în Trastevere. Racla a fost redeschisă în anul 1599 și s-a verificat exactitatea celor relatate în documentele din veacul al IX-lea. Sculptorul Ștefano Maderno (1571-1636), care a luat cunoștință de această „recunoaștere”, a săpat în marmură chipul Sfintei Cecilia, înzestrând bazilica și arta religioasă cu o statuie devenită celebră.

Passio Sanctae Ceciliae ne arată că Cecilia era o tânără patriciană romană foarte cultivată, dintr-o familie ai cărei strămoși iluștri intraseră în istoria Romei. Luând cunoștință de credința creștină, a cerut să fie botezată și atât de mult s-a îndrăgostit de Cristos, încât a făcut un vot de virginitate pentru toată viața. Deseori se ducea la catacombele din Via Appia, pentru a lua parte la slujba celebrată de Papa Urban; pe drum, în calea ei veneau o mulțime de să-

raci care îi cunoșteau generozitatea. Deoarece părinții, potrivit obiceiului de atunci, au logodit-o cu nobilul Valerian, în noaptea nunții, pe când instrumentele muzicale răsuna în cântările vesele ale petrecerii, inima Ceciliei înălța imnuri de laudă și rugăciuni către Atotputernicul. Plină de încredere în ajutorul ceresc, se retrage cu Valerian în camera lor și îi spune: „O prea dulce și prea iubitor tânăr, eu am o taină mare pe care ți-o voi descoperi dacă-mi juri că o vei păstra cu fidelitate”. Valerian și-a dat cuvântul. Atunci, mireasa lui iubită îi vorbește despre Cristos și despre legământul pe care l-a făcut, îndemnându-l să primească și el învățăturile și promisiunile Mirelui Ceresc. Valerian, mișcat și transformat de puterea harului divin, îmbrățișează cu bucurie idealul propus de Cecilia, cere să fie botezat și devine un înflăcărat apostol al credinței printre tinerii romani. Primul îl urmează fratele său Tiburțiu. La vestea numeroaselor convertiri, prefectul Almachius, rămas autoritate supremă în oraș, deoarece Împăratul era plecat, îi cheamă înaintea sa pe cei doi frați, cărora, după multe amenințări le spune: „Așadar, toată lumea este în greșală, numai tu și cu fratele tău cunoașteți pe adevăratul Dumnezeu!” Valerian răspunde: „Să știi că în imperiu sunt nenumărați creștini. Tu zici că sunt puțini, dar voi sunteți ca niște corăbii sfărâmate, ce vor fi aruncate la mal și arse în foc”. Când prefectul poruncește să fie biciuit, el exclamă: „Iată ora pe care am așteptat-o cu nerăbdare. Iată clipa care pentru mine este mai

dulce decât petrecerile lumii”.

Valerian și Tiburțiu au fost decapitați, și Cecilia a înmormântat trupurile lor în catacombele lui Pretextat. În cele din urmă, Almachius o aduce și pe Cecilia în fața tribunalului, încercând să o abată de la credință prin promisiuni și amenințări. „Nu știi că am drept de viață și de moarte asupra ta?” îi spune el; tânăra patriciană răspunde: „Nu este adevărat, deoarece tu poți să mă omori, dar nu poți să-mi dai viață”. Fiindu-i teamă să nu provoace nemulțumiri în rândul nobilimii, a închis-o pe Cecilia într-o cameră de baie, cu speranța că se va asfixia. Deoarece după trei zile era încă în viață, a trimis călăul să-i taie capul; acesta, impresionat de noblețea și bunătatea tinerei Cecilia, a lovit de trei ori cu sabia, maximum cât permitea legea, fără ca totuși să o omoare definitiv. Creștinii au găsit-o căzută la pământ într-un lac de sânge; la cuvintele lor de încurajare, ca o mărturie de credință, ea întinde trei degete de la mâna dreaptă și arătorul de la mâna stângă, exprimând astfel credința în Sfânta Treime, un singur Dumnezeu în trei persoane. Înainte de a-și da ultima suflare, Dumnezeu i-a împlinit dorința de a-l avea la capul ei pe Papa Urban.

sursa: www.profamilia.ro

Cei doi frați

Trăiau odată doi frați, ce locuiau pe muntele Moriia. Cel mai tânăr era căsătorit și avea copii. Cel mai mare era necăsătorit și trăia singur. Frații lucrau pământul împreună: împreună semănau, împreună arau, la vremea recoltelor adunau împreună și apoi împărțeau spicele în două grămezi egale: câte una pentru fiecare.

Când se făcu seară, amândoi se duseră la culcare. Fratele mai mare, însă, nu-și găsi liniștea și își zise în inima sa: fratele meu mai mic are familie, dar eu sunt singur, fără copii, și totuși am la fel de multe spice ca și el. Nu e drept. Așa că s-a ridicat, a luat din spicele sale și le-a așezat pe grămada fratelui mai mic. Apoi se întoarse la culcare și adormi îndată.

Fratele mai mic se trezi și el în aceeași noapte. Și el se gândea la fratele său și își zise în inima sa: Fratele meu mai mare e singur, n-are copii. Cine îl va îngriji la bătrânețe? Așa că se ridică, luă din spice-

le sale și le așeză pe grămada fratelui mai mare.

La ivitul zorilor, amândoi frații se treziră și nu mică le-a fost mirarea să vadă că cele două grămezi de spice sunt egale, cum fuseseră cu o seară înainte. Dar nici unul nu vorbi despre aceasta.

În noaptea următoare, fiecare dintre ei așteptă, până când crezu că celălalt a adormit. Apoi se sculară pe furiș, luară câte un mănunchi de spice din propria grămadă și porniră spre grămada celuilalt. La mijlocul drumului se întâlniră. Și fiecare a văzut cât de bun este celălalt cu el. Așa că lăsară spicele jos și se îmbrățișară în iubire frățească plină de căldură.

Dumnezeu privi din cer la ei și zise: Acest loc e sfânt pentru mine. Aici vreau să locuiesc între oameni.

(legendă ebraică)

